

paaliggende for de paagældende Egne, at denne Sag omsider føres igennem. Det har kostet Koncessionshaverne paa Nalestrup—Viborgbanen, — det vil altsaa sige navnlig Viborg Amtsraad — ikke saa faa Penge, at Sagen er bleven stadt ud, og dens Udskydelse fremdeles vil koste endnu flere Penge, ikke at tale om det Tab, som hele Egnen vil lide ved, at denne Banestrimmel ikke bliver gennemført samtidig med Banen fra Vøgstør til Hobro. Det er altsaa magtpaaliggende for den paagældende Egn at faa en Afgørelse, og da det ikke har vist sig muligt at overvinde Landstingets Modstand mod Flytningen, har Folketingets Flertal vist den Resignation at lægge Afgørelsen i Ministerens Haand. Man har ikke kunnet bevæbne sig til at paatage sig Ansvaret for at tilraade Stationens Forbliven paa et Sted, som man anser for i Længden at være meget uøkonomisk og uensigtsmæssigt, og man har stølet paa, at naar Afgørelsen lagdes i Ministerens Haand, vilde det føre til, at Ministeren, naar han havde skenket Sagen — hvad man kunde være forvisset om, at han vilde gøre — en grundig Undersøgelse, yderligere end den, det allerede er anstillet og navnlig efter de Anvisninger, som fortrinsvis ere komne frem under Forhandlingerne, muligvis vilde stille sig væsentligt paa det samme Standpunkt, som Udvalgets Flertal har gjort. Man har desuden ogsaa ment, at naar det ikke har været muligt at tilvejebringe Overensstemmelse mellem Rigsdagens to Ting om en Sag, som maa og skal bringes til Ende, saa var der ingen anden Udvej end ligejom at gøre Regeringen til Dyrmand. Dette er fra Folketingets Udvalgs Side et Tillidsvotum til den højtærede Indenrigsminister. Det høje Landsting har ikke villet være med til at give Indenrigsministeren et saadant Tillidsvotum, som Folketingets Flertal altsaa har været rede til at give ham. Jeg beklager det; thi Resultatet er, at der altsaa heller ikke i Klar kommer noget ud af denne Sag. Nu ligger der kun en Ting for for det høje Ting, det kan ikke gøre andet, det maa stemme for Udvalgets Flertals Indstilling, og Udvalgets Flertal vil i dette Tilfælde sige samtlige Medlemmer af det af Folketinget nedsatte Udvalg (Afbrydelse af R. Nielsen). Jeg gøres opmærksom paa, at der endnu er en Trykfejl, idet et Navn er falden ud i Fortegnelsen over Flertallets 12 Medlemmer, nemlig P. Christensen. Altsaa, jeg kan kun anbefale det høje Ting at stemme for Flertallets Indstilling, rigtig nok med den bebrøvelige Bevidsthed, at det ikke hjælper noget.

Indenrigsministeren (Singerlev):

Den ærede Ordfører bemærkede, at Sagen var slaaet ihjel, men den er i hvert Fald ikke slaaet ihjel endnu, og det er ikke ganske sikkert, at den bliver det. Der var dog den Mulighed tilbage, at dette Ting kunde vedtage den Ordlyd, som Landstinget har foreslaet. Det bliver ikke Tilfældet, men er den ærede Ordfører sitter paa, at Lovforslaget er slaaet ihjel, naar denne Vedtagelse falder her i Folketinget, jeg er ikke saa sikker derpaa. Det kan være, at Ministeren vil erkende, at det er slaaet ihjel og ikke vil benytte det, men jeg vil gøre opmærksom paa, at Landstinget har vedtaget en Bemyndigelse for Indenrigsministeren til at foretage en Udvidelse af Statsbanestationen ved Viborg, hvortil Statskassen kan udrede 220,000 Kr., og Folketinget agter at give Indenrigsministeren Bemyndigelse til enten at foretage en Udvidelse af Statsbanestationen ved Viborg, hvortil af Statskassen kan udredes et Beløb af 220,000 Kr. eller o. s. v. Jeg støtter ikke rettere, end at begge Ting have givet Ministeren Bemyndigelse eller vil komme dertil, til at anvende 220,000 Kr. til Udvidelse af den nuværende Viborg Station (Afbrydelse). Tillad mig, det staar i begge Forslag. Det kan være, at det loyalt ikke bør forstås saaledes, men at begge Ting ville komme til en Vedtagelse, som bemyndiger Ministeren til at anvende 220,000 Kr. paa den nuværende Station, det er ganske uimodsigeligt, og altsaa er Lovforslaget for saa vidt ikke slaaet ihjel. Det kan være, at man i dette Tings Vedtagelse vil have indlagt den Forstaaelse, at Ministeren, inden han tager de 220,000 Kr., skal have Beslighed til at overveje, om ikke det andet Alternativ kunde bruges. Det kan siges, men det er ogsaa det eneste, der kan siges, Bemyndigelsen er givet, det er der ikke Spørgsmaal om. Jeg antager, at det er Meningen med Afstemningen, at de 220,000 Kr. skulle ikke gælde, med mindre Ministeren tillige har Ret til at benytte de 524,000 Kr. Jeg antager, at dette er Meningen, men nægtes kan det ikke, at efter Ordlyden i Vedtagelsen kan Stationen ogsaa efter Folketingets Affattelse udvides paa det Sted, hvor den ligger. Nu siger den meget ærede Ordfører, at Udvalget har vist den Resignation at foreslaa Folketinget, at Ministeren skal have Bemyndigelse til at afgøre Sagen, og at der i denne Resignation tillige skal ligge et Tillidsvotum til Ministeren. Noget lignende blev sagt i det andet Ting; men tillad mig at sige, at saaledes kan jeg virkeligt ikke forstå det foreliggende Forslag.